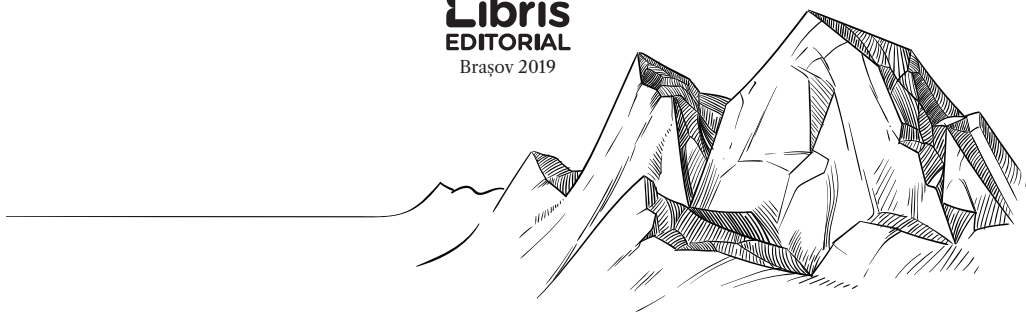

Andra E.
DRAGOMIR

A Z G A D

Libris
EDITORIAL
Brașov 2019

CUPRINS

Prolog · 11

PARTEA I

CAPITOLUL I · 17

CAPITOLUL 2 · 34

CAPITOLUL 3 · 55

CAPITOLUL 4 · 68

CAPITOLUL 5 · 84

CAPITOLUL 6 · 99

CAPITOLUL 7 · 111

CAPITOLUL 8 · 123

CAPITOLUL 9 · 144

CAPITOLUL 10 · 163

CAPITOLUL 11 · 181

CAPITOLUL 12 · 192

CAPITOLUL 13 · 203

CAPITOLUL 14 · 215

CAPITOLUL 15 · 227

CAPITOLUL 16 · 240

CAPITOLUL 19 · 272

CAPITOLUL 20 · 283

CAPITOLUL 21 · 300

CAPITOLUL 22 · 309

CAPITOLUL 23 · 326

CAPITOLUL 24 · 340

CAPITOLUL 25 · 350

CAPITOLUL 26 · 359

CAPITOLUL 27 · 367

CAPITOLUL 28 · 377

CAPITOLUL 29 · 387

CAPITOLUL 30 · 395

CAPITOLUL 31 · 406

CAPITOLUL 32 · 415

CAPITOLUL 33 · 425

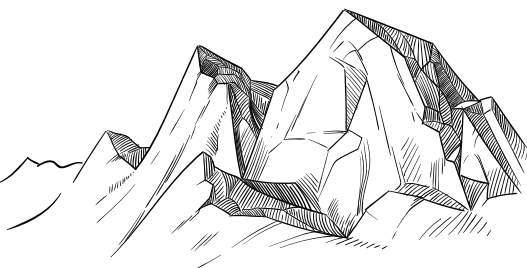
Epilog · 441

Mulțumiri · 447

PARTEA A II-A

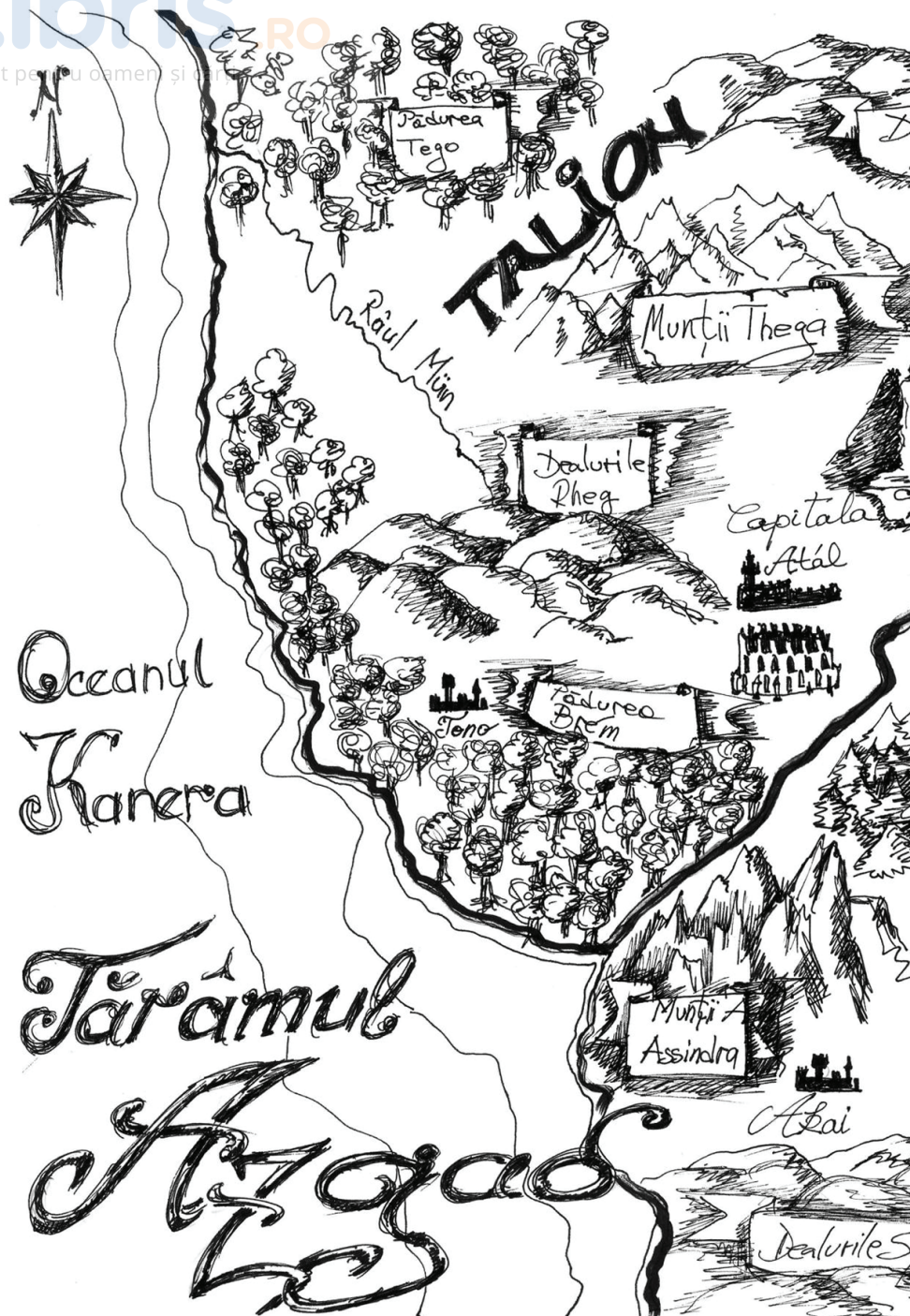
CAPITOLUL 17 · 251

CAPITOLUL 18 · 262

PROLOG

La început nu a fost nimic, doar duhuri. Acestea se numeau silfide și erau împărțite în cele patru elemente: aer, apă, pământ și foc, chiar dacă erau specifice aerului, deoarece erau duhuri. Ele au decis să creeze o lume a lor numită Galadorn, după care să ia o formă umană pentru a se bucura de tot ce creaseră, devenind astfel niște creaturi asemănătoare cu elfii numite silfi, urmând ca după moarte să revină la forma inițială de duhuri, de data aceasta rămânând așa pentru totdeauna. Forma aceasta finală poartă denumirea de *duh permanent*.

Silfii aveau o sferă de cristal ce ținea unite toate cele patru elemente și era păzită de cei mai înțelepți și puternici dintre ei: silfii aerului, în orașul lor de pe Muntele Înalt, din Galidor¹. Doi dintre aceștia au fost singurii care nu și-au dorit să renunțe la puterile magice după forma nouă pe care au luat-o, ceea ce a însemnat că erau cei mai puternici dintre silfii aerului, devenind regi. Astfel, sfera de cristal a rămas în grija lor, într-una din camerele castelului, pentru a fi protejată. Ceilalți însă au renunțat la o mare parte din putere pentru a trăi bucurându-se de acea lume fără magie pe care o creaseră, dar încă mai aveau câteva din calitățile specifice fiecărui *Element*.

1. Așezare care se află în ținutul Adegar, supranumit și „Regatul aerului”.

Silfii principali aveau câte un conducător ce trebuia să se stabilească în urma câștigării unor probe specifice fiecăruia dintre aceștia și doar liderii aveau dreptul de a se numi *Element*, restul îi deveneau ajutoare. Silfii și-au creat propria lume, fiecare popor având o parte din întregul ținut și întrebuințări pe măsura locului și categoriei din care făceau parte. Popoarele s-au mărit și au rezultat noi silfi ce aveau lucruri în comun cu cele patru *Elemente*. Ei erau silfi ai pădurilor, cu rădăcini în elementele pământ și foc; ai munților, ce proveneau din pământ și aer; cei înțelepți, din aer și apă, și cei mai neînsemnați, cei „fără dorință”, ce au puncte comune în toate cele patru *Elemente*, luând de la acestea tot ce era mai rău.

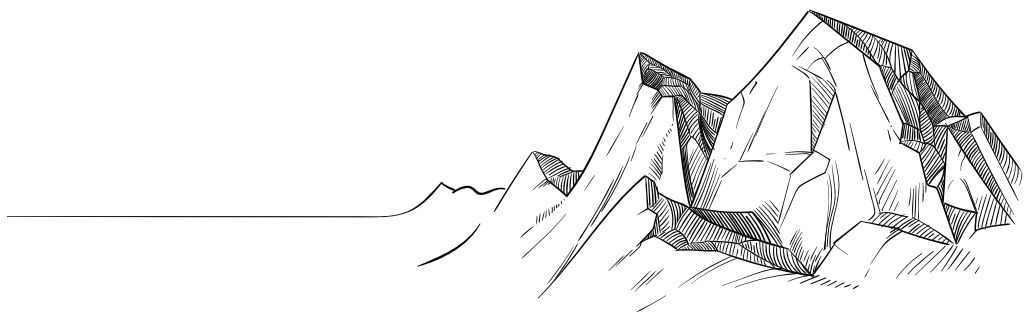
Silfii erau împărțiți în regiuni și nu se întâlneau decât într-un singur loc, în Rivhallon¹, unde toți învățau tehnici de luptă pentru a-și apăra regatul de războiul ce urma să vină, fiind avertizați de prezicerea rea adusă de către regi: „*Un rău nestăpânit se va ridica dintre noi, să ia pacea și s-aducă război.*”

Odată cu începerea antrenamentelor intervin rivalități, iar *Elementele*, cândva unite pentru a crea lumea, se despart și nu mai respectă îndatoririle stricte pe care le aveau la început, și anume de a lucra în unitate și înțelegere alături de celelalte. Să fi decis greșit unul dintre acești creatori atunci când a hotărât să își păstreze magia? Să fi însemnat acest lucru sfârșitul tuturor? Cu siguranță, de atunci nu au mai fost la fel, iar sarcina de a le reuni le revine unor silfi neexperimentați cărora mulți alții nu le acordau nicio șansă.

1. Locul de antrenament.

Din acel moment a început *Decăderea Elementelor*, dar oare se vor putea uni din nou pentru un scop comun, sau poate vor face asta urmașii lor? Va rezista relația de sânge dintre frați, sau se vor renega și vor lupta unul împotriva altuia? Va fi dragostea mai puternică decât dușmănia dintre popoare și va reuși pacea să aducă *Elementele* din nou împreună, sau ceva total neașteptat se va ridica și îi va înrobi pe creatorii lumii? Dar cel mai important: vom face noi față tuturor răsturnărilor de situație din acest tărâm minunat și plin de controverse?

PARTEA I

CAPITOLUL I

Tărâmul Galadorn era liniștit și pacea domnea peste toate viețuitoarele ce locuiau acolo, asta numai dacă nu alegeai să-l vizitezi atunci când pregătirile pentru „Marea Întrecere” erau în toi. Silfii, principalii locuitori, erau în permanentă agitație din cauza probelor ce aveau să urmeze, pentru că în curând se va afla cine va fi conducătorul fiecărei categorii și singurul care se putea numi *Element*.

În Adegar pregătirile pentru ultimul antrenament erau aproape gata. Bietul Castiel avea o presiune mare pe umerii săi, încercând să nu-și dezamăgească familia, dar pe lângă el mai erau și alții care probabil că erau mai încrezători în forțele proprii, sau doar puțin mai optimiști.

Într-o altă parte a ținutului se afla Caladwen, silfă de pământ, locuitoare a regiunii Azarion, cu o dorință arzătoare de conducere care îl făcea invidios până și pe fratele ei mai mare, Caldelan. Caladwen avea acea dorință de a face totul absolut perfect, fiind întruchiparea membrului model al familiei sale, așa cum o poreclise fratele ei. Însă lucrul acesta nu se întâmpla de fiecare dată, iar în ultimul timp, aproape deloc. Odată cu apropierea probelor, ea a devenit foarte agitată, din cauza, mai ales, a unui subiect foarte delicat pentru fiecare dintre

noi. Asemenea tuturor, ea încerca să își ascundă cât mai bine emoțiile și sentimentele, chiar și de ea, pentru ca acestea să nu prindă nici măcar o urmă de speranță.

Toată povestea a început cu doar câteva zile înaintea „Marii Întreceri”, când participanții la probe au fost anunțați de către rege că vor avea parte de un antrenament puțin mai special ca de obicei. Așa cum era de așteptat, Caladwen a primit acea veste cu o urmă de îndoială și suspiciune față de fratele ei mai mare, pe care îl credea în stare de orice ca să câștige, ceea ce însemna că trebuia s-o doboare. Ideea de antrenament special, chiar dacă nu știa încă în ce sens, a făcut-o să creadă că oricând poate deveni o țintă ușoară, nu numai pentru fratele ei, dar și pentru ceilalți silfi.

Acea zi a fost începutul a tot ce a urmat apoi și a tot ce a trăit alături de cei care i-au mai rămas. Acea zi este astăzi.

* * *

Eram pregătită pentru această nouă provocare, chiar dacă nu știam ce mă așteaptă. Mi-am luat armura, armele, dar parcă tot mai lipsea ceva. Am privit atunci în jur, dar nimic nu părea să-mi spună care este acel lucru fără de care, probabil, nu mă simțeam pregătită. Nimic nu părea să îmi atragă atenția. Chiar atunci s-au auzit niște pași care se îndreptau inevitabil spre camera mea, în mare grabă. Ușa s-a deschis cu putere și fratele meu a intrat înăuntru, fără a-mi cere însă acordul. Era grăbit și abia mai răsufla, dar nu a ezitat să-mi vorbească.

— Grăbește-te, Caladwen! O să întârziem la antrenament din cauza ta!

L-am privit câteva momente. De când era el așa entuziasmat de asta? Pentru el lupta nu a reprezentat niciodată un punct forte, dar poate că de data aceasta ceva s-a schimbat, poate că acum ceva sau cineva îi dă o ocazie, iar el este gata să profite din plin de ea. Un gând îmi trecea prin minte de câte ori mă gândeam la fratele meu, și anume dragostea lui sinceră ce o va urmări mereu pe buna mea prietenă, Fár. Brusc, cred că am înțeles de ce se grăbește atât de tare.

— Nu-ți face griji, Caldalan! Fár nu pleacă nicăieri fără mine, dacă de asta te grăbești așa, și în afară de asta a zis că o să vină cu noi. Știi doar că nu-i place să călătorească singură atâta timp și o cred pe cuvânt! E plictisitor să nu ai pe nimeni pe care să-l poți cicăli, mai ales la drum lung.

Auzind acelea, a rămas puțin nemișcat, probabil pentru că nu știa dacă să mă creadă sau nu.

— Fár vine cu noi?! De ce nu mi-ai spus asta înainte? Mi-aș fi luat și eu armura cea nouă, sigur i-ar fi plăcut! Acum ai stricat totul! Mulțumesc frumos!

— Poftim?! Asta nu are nici cea mai mică legătură cu mine! În plus, nu are nicio importanță dacă nu ți-am spus, pentru că oricum nu cred că Fár ar fi observat că te-ai pregătit special pentru ea. Nu crezi că nu merită? Încerci prea mult pentru ceva ce nu se va întâmpla niciodată!

Caldalan se uita la mine cu o privire neutră, încercând să-și ascundă durerea provocată de cuvintele mele, dar am înțeles pe

loc: l-am rănit, de data asta fără să vreau. Știam că o iubește, dar nu știam dacă va primi iubire înapoi și cred că era mai bine să îl fac eu să sufere, decât să o facă ea, oricum această suferință nu se putea compara cu ceea ce mă temeam că va urma.

Mi-am desprărit încet buzele, încercând totuși să-mi cer iertare, dar el a luat cuvântul înaintea mea.

— Dar ea unde e? Ea nu întârzie de obicei... a spus cu voce joasă.

Și atunci am înțeles, o aștepta. În acel moment mi-am dat seama că nu îl puteam face în niciun fel să renunțe la ea. Nu îl puteam face să n-o mai iubească.

Am vrut să-i spun ceva, înainte să-i pot răspunde la întrebare. Orice, care probabil nici nu avea legătură cu starea lui, dar care, probabil, l-ar fi făcut să se simtă mai bine. Nu am avut timp însă să o fac din cauza ușii care se deschise cu putere și se izbise de perete. Mi-am dat seama imediat ce s-a întâmplat, fiindcă acesta era modul specific al lui Făreniel¹ de a ne anunța că a sosit.

Așa cum am spus, ea este prietena mea cea mai bună, călăuza și sfătuitoarea mea care, dacă ar fi fost încă silfidă, ar fi intrat direct pe ușă în loc să o trântască.

— Grăbiți-vă! O să întârziem! Nu pot să cred că încă nu sunteți gata! a distrus ea orice posibilă situație în care i-aș fi putut spune lui Caldelan niște cuvinte de încurajare ca de la soră la frate.

1. Silfă de pădure, numele însemnând „păduri încântătoare”, reprezintă frumusețe.

— Bună și ție, Fáreniel! Apropo, mulțumim pentru încă o gaură în peretele nostru. Încă câteva și nu o să mai avem perete! am spus eu, cât timp Caldelan încercă să scoată două vorbe, dar până atunci nu a reușit performanța asta decât după ce Fár îl salută prima.

— Hei, Caldelan, ți-ai uitat pelerina, spuse ea în timp ce o luă și i-o aruncă. Acum sunteți gata!

— D-d... da! Mulțumesc! Era să o uit!

Am zâmbit. Momentele în care Fár se afla prin preajma fratelui meu erau memorabile. Numai atunci el se înmuia complet și părea cel mai pământău silf care a trăit vreodată pe acest pământ. Dar era drăguț. Dragostea lui era sinceră și curată, chiar dacă toți o să înceapă să râdă, mai devreme sau mai târziu, de slăbiciunea lui. Așa că, în loc de cuvintele calde pe care voiam să i le spun înainte, aveam de gând să-l încurajez cu, probabil, cea mai dureroasă remarcă pe care poți să i-o faci unui băiat.

— Caldelan! Fii și tu bărbat! Ești de tot râsul, serios! Nu e de mirare că și părinții cred că eu o să câștig competiția și... să nu încerci vreo șmecherie cu prietenul tău roșcovan, că n-o să țină! Regii și slujitorii lor vor sta cu ochii pe noi tot timpul, așa că...

— Așa că e mai bine să nu-i supărăm de pe-acum și să întârziem la antrenament, dragă soră! Îmi replică acesta pe un ton foarte enervat, întrerupându-mă din încercarea mea de a-l „încuraja”, care evident l-a făcut să dea cât mai prost în fața lui Fár. Da, poate părea răutăcios, dar cine a mai văzut vreodată

frați care să se înțeleagă? Și oricum, am avut motive destul de întemeiate pentru care m-am răzbunat în felul acesta.

Făr a ieșit imediat din încăpere, iar Caldelan a urmat-o. Acum sigur vom întârzia. Fără a mai sta pe gânduri, am pornit pe urmele lor și ne-am regrupat în curte, de unde am încălecat caii pregătiți deja, fără a ne lua însă la revedere de la părinți. De ce oare să facem asta, când știam sigur că ne vom întoarce acasă, nu-i așa?

Da, poate acum ne vom întoarce, dar mă tem de ziua când nu o vom mai face sau, și mai rău, de ziua în care acolo, în fața casei, nu va mai fi nimeni care să ne aștepte...

Drumul până la Rivhallon era destul de lung și trebuia mai întâi să străbatem o pădure, unde se auzea constant foșnetul tufișurilor. Silfii pădurilor erau extrem de curioși să afle tot felul de zvonuri, pe care să le împrăstie în tot ținutul; informații... nu tocmai adevărate. Din această cauză, eu nu îi prea aveam la suflet, cu excepția, desigur, a prietenei mele, care tind să cred că nu făcea parte din acest neam de uzurpatori.

Ce făceam noi ca să nu ne plictisim pe drum? De obicei, întreceri cu caii sau, când timpul ne era favorabil, un joc: „*Prinde Elementul*”. Ce îmi plăcea la acel joc era faptul că, de câte ori eram numită „*Element*”, câștigam. De aceea, prietenii îl evitau pe cât posibil când eram eu prin preajmă.

Fratele meu nu a fost niciodată pasionat de jocuri. El a fost îndrăgostit lulea de prietena mea cea mai bună, de când a învățat să meargă, iar ea știa asta tot cam de pe-atunci. Nu am fost curioasă însă să o întreb dacă îi dădea apă la moară sau

chiar îi plăcea de el. Acesta va fi cu siguranță un alt subiect de discuție interesantă între noi...

De data aceea, drumul lung a trecut mai repede decât m-aș fi așteptat. Chiar dacă plictiseala își făcea rapid simțită prezența, în momentele acelea nimeni nu a scos vreun cuvânt.

Peste un timp, în fața noastră au apărut niște copaci așezați în cerc, iar în mijlocul lor, o arenă. Era semnul așteptat de toți, semnul că am ajuns. Ne-am oprit și am descălecat pe rând, în timp ce dragul meu frate făcea odioasa remarcă:

— Hei, Caladwen, uite cine ne vine în întâmpinare! E chiar iubitul tău, prințul Castiel! spuse Caldelan cu un zâmbet demonic pe față.

Poftim?! Acum chiar eram convinsă că fratele meu a luat-o complet razna! Pentru că nu, nu era iubitul meu! Dacă ar fi fost, v-aș fi spus deja despre el! De ce, totuși, „mă persecuta” Caldelan tot timpul în felul acesta?! Simplu. Pentru că el credea că l-am dat de gol cu Fár, și așa încerca el să se răzbune pe mine și, bineînțeles, pentru tupeul meu fantastic de a-l face de râs în fața ei, din dimineața aceea. Ah! Nu credeam vreodată că propriul meu frate poate să fie atât de netrebnic încât să spună așa ceva în fața prințului Castiel, mai ales când existau șanse maxime ca el să-l audă. Offf... el habar n-avea că Fár știa cu mult înainte ca eu să-mi dau seama! Acum, mai mult ca oricând, speram ca prințul să nu fi auzit acele cuvinte, pentru care fratele meu va plăti cu siguranță cu vârf și îndesat!